Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. CII. No. 193. JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, OCTOBER 12, 1995. CENTS 75 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ЧЕТВЕР, 12-го ЖОВТНЯ 1995 р. Ч. 193. РІК CII.

МИТРОПОЛИТ ФІЛАРЕТ ЗАКЛИКАЄ ДО ОБ'ЄДНАННЯ

Київ (Р. Р.). — У п'ятницю, 6-го жовтня, Митрополит Київський, місцеблюститель патріяршого престолу УПЦ КП Філарет оприлюднив звернення до предстоятеля УПЦ Московського Патріярхату Митрополита Володимира (Сабодана) та Патріярха УАПЦ Дмитрія (Яреми). У зверненні сказано:

„Наша свята Церква з волі вікових прагнень українського народу змагає до повної автокефалії Українського православ'я. Від першосвятителя Іларіона до Митрополита Василя Липківського і Святіших Патріярхів Мстислава і Володимира наша Свята Церква спадкоємниця древньої Київської Митрополії, непорушно стоїть на засадах святих канонів, єдности всіх православних України, державної незалежности української нації. З великим болем ми приймаємо розбиття українського православ'я нашої Святої Руси-України. Це кара Господня за століття слабкодухости, підневільного стану, юденського малоросійства! Але сказано у святому Євангелії: 'Просіть і буде вам дано, шукайте і знайдете, стукайте і відчинять вам; бо кожний, хто просить — отримує, хто шукає — знаходить, а хто стукає — відчиняють йому' Мт. 7:7, 8.

Тому єпископат, духовенство та вірні нашої Церкви — національної Церкви на-

(Закінчення на стор. 3)

Л. КУЧМА ПІДПОРЯДКОВУЄ СОБІ НАЦІОНАЛЬНУ ҐВАРДІЮ

Київ (УНІАР). — Президент України Леонід Кучма видав указ, за яким Національну ґвардію України до прийняття нової конституції підпорядковано Президентові республіки.

Кабінет міністрів протягом місяця повинен підготувати доповнення до закону про НГУ й подати їх на розгляд Верховної Ради. Новим командувачем НГУ призначено генерал-лейтенанта Олександра Кузьмука, який командував перед тим 32-им корпусом швидкого реаґування в Криму.

Президентська пресова служба виступила з заявою, у якій зміну статусу НГУ пояснюється необхідністю підвищити ефективність Національної ґвардії, поліпшити управління нею, зліквідувавши подвійне підпорядкування НГУ Президентові і парляментові — у рамках чіткішого розподілу функцій між виконавчою та законодавчою владою. Секретар Ради національної безпеки при Президенті України Володимир Горбулін та віцепрем'єр-міністер Василь Дурдинець, котрі готували проєкт указу, вважають, що він не суперечить існуючим законам, оскільки спирається на 3-тю і 61-шу статті конституційного договору між парляментом і Президентом.

Голова Комісії Верховної Ради з оборони та безпеки Володимир Мухін переконаний, однак, що указ Президента є протизаконним і парлямент повинен накласти на нього вето. Подібну думку висловлює й заступник голови Комісії ВР з питань законности й правопорядку Володимир Кочерга. Згадані дві комісії мають подати найближчим часом свої висновки про указ Президента на розгляд Верховної Ради.

Терористи спричинили катастрофу поїзду

Гайдер, Аріз. — На віддалому місці арізонської пустині вчасним ранком у понеділок, 9-го жовтня, терористи доконали злочин супроти невинних в нічому громадян ЗСА, примусивши зійти з рейок поїзд „Емтрек", який прямував до Лос Анджелесу. Цей злочин спричинив смерть одного працівника згаданої поїздової компанії та поранив понад сотню пасажирів, з них понад 20 зазнали тяжких поранень.

На місці спричиненої катастрофи знайдено записку, в якій злочинці за підписом „Сини ґестапо" признаються до цього терористичного акту. Одначе присутні на місці катастрофи слідчі сказали, що це ім'я їм невідоме. Ті, які читали залишену записку схарактеризували її, як анти-державну з окремим вирізненням правоохоронних органів Сі-Ай-Ей та ФБІ. Шериф Джо Арпайо з Марікопа повіту, де сталася катастрофа, підкреслив, що це тільки завдяки Божій ласці, що не загинуло більше людей, бо з 12 пасажирських поїздових вагонів, чотири зійшло з рейок а три небезпечно похилені.

БОЇ В БОСНІЇ ТРИВАЮТЬ

Сараєво, Боснія. — У понеділок, 9-го жовтня, літаки НАТО знову заатакували військові укріплення боснійських сербів на північному сході республіки.

Цю атаку здійснено у відповідь на гарматний обстріл сербами Сараєва, у висліді якого вбито голляндського вояка з контингенту „голубих шоломів" і декілька десятків мирних боснійських громадян. Після цього інциденту два винищувачі-бомбардувальники НАТО застосували проти сербів бомби з лазерним наведенням.

Вночі з понеділка на вівторок, 10-го жовтня, згідно з угодою, воюючі сторони повині були припинити вогонь, однак спостерігачі з цього приводу нагадують, що подібні угоди мали місце вже не раз, а опісля знову починалося те саме.

Тим часом мусулманські війська у вівторок зранку продовжували атаки на сербські укріплення на південь від Сараєва, а також на сербські райони боснійської столиці. Мусулмани мають формальну підставу не прийняти вогню, оскільки серби не виконали висунутих мусулманським керівництвом головних умов — дотепер не подали в мусулманську частину Сараєва ні ґазу, ні електроенергії.

Того ж дня, у вівторок, серби обстріляли з гармат табір втікачів поблизу села Живініце на північному сході Боснії, вбито дев'ять осіб, поранено понад 50. Після цього обстрілу сербські літаки заатакували густонаселену долину річки Усора. Є десятки вбитих і поранених.

Ліві шукають підтримки військовиків

КИЇВ (УНІАР). — Слідом за депутатським об'єднанням, що промовисто називою "Союз" комуно-соціялісти створили в парляменті ще одну групу — "Робітнича Україна", офіційна мета якої — "законодавчий захист робітничого класу". З цією ж таки метою прокомуністичний Всеукраїнський Союз Робітників планує провести 25-го жовтня масові протиурядові й протидержавні виступи робітників. Голова Союзу Олександр Боднарчук підтвердив, що його організація діє в усіх областях України, крім Івано-Франківської і Тернопільської, і що одним із напрямків її діяльности є агітація робітництва на загальноукраїнський страйк.

Не покладаючось, проте, на самих лише робітників, комуно-соціялісти дбають також про зміцнення свого впливу у Збройних Силах. За їхньою ініціятивою у Дніпропетровському засновано громадсько-політичну і "патріотичну" (як вони себе називають) організацію "Союз офіцерів". Збори проходили під червоним прапором із гаслом "За нашу совєтскую родіну" та супроводжувались присягами на вірність СССР.

СОЦІЯЛІСТИ ПРОПОНУЮТЬ АЛЬТЕРНАТИВНУ ПРОГРАМУ

Київ (Р. Р.). — Тут у суботу, 7-го жовтня, депутати Верховної Ради України від фракції соціялістів розпочали збір підписів під клопотанням розглянути на сесії альтернативну до урядової програму, підготовлену науковцями-соціялістами на чолі з депутатом від соціялістичної фракції Наталією Вітренко.

Керівник парляментарної фракції соціялістів Іван Чиж розповів, що програма соціялістів передбачає повне заморожения цін на один-два місяці та проведення в цей час грошової реформи конфіскаційного характеру. Водночас передбачається зниження банкових ставок, торговельних додатків і реформа оплати праці. Державний сектор економіки реґулює держава.

Ця програма, за словами Чижа, є альтернативою „псевдоринковим реформам, які ведуть до знищення держави", але в її успіх він не дуже вірить: „Ми далекі від думки, що нашу програму буде прийнято. Крім того для її виконання потрібний свій Уряд, адже в нинішньому немає жодного соціяліста".

УНА чекає на рішення нового міністра юстиції

Київ (УНІАР). — Новий міністер юстиції України Сергій Головатий прийняв одного з провідників Української Національної Асамблеї Дмитра Корчинського і мав з ним коротку розмову за зачиненими дверима.

Члени УНА, як відомо, ось уже протягом місяця добиваються поновлення реєстрації своєї партії, проводячи масові голодівки й пікетування у Києві та інших містах України. За законом, заборонити ту чи ту політичну партію може лише Конституційний суд, якого досі не обрано. Обіцянка С. Головатого вирішити цю справу відповідно до українських законів та міжнародних норм виглядає, на думку активістів УНА, ухильною.

Тим часом колишній міністер юстиції Василь Онопенко, за якого УНА була офіційно зареєстрована наприкінці минулого року, вважає, що С. Головатого так само змусять зрезиґнувати з посту міністра, якщо він тільки наважиться поновити реєстрацію УНА. Сам Онопенко кандидує тепер у Чернівцях до Верховної Ради України, де має намір створити соціял-демократичну фракцію.

"Нова Україна" хоче стати впливовою силою

Київ (УНІАР). — У засіданні Президії об'єднання "Нова Україна" взяли участь такі відомі політичні діячі, як Анатолій Гальчинський, Василь Євтухов, Олександр Ємець, Юрій Єхануров, Валерій Пустовойтенко, Олександер Разумков та інші. Вони розглянули шляхи дальшого організаційного розвитку "Нової України".

Президія вирішила підтримати зусилля Партії Демократичного Відродження та Трудового Конгресу України, спрямовані на створення об'єднаної політичної партії всередині "Нової України". Сама "НУ", однак, має намір і далі лишитися громадським об'єднанням, відкритим для різних політичних партій ліберально-демократичної орієнтації. Критично ставлячись до економічної програми Уряду як недостатньо рішучої й послідовної, "Нова Україна" вважає проте за доцільне підтримати цю програму в парляменті.

Курдистан не радить Україні споруджувати нафтопровід

Київ (Р. Р.). — Представник Фронту національного визволення Курдистану Ахмед Дара відвідав Україну та зустрівся з депутатами Верховної Ради. Він закликає українських керівників не будувати нафтопровід через територію Туреччини, оскільки та нафта добувається у місті Кіркук на території Курдистану і без згоди Курдистану Україна її не зможе отримувати.

Сьогодні Курдистан не може гарантувати безперешкодне проходження нафти через свою територію, а після визволення Курдистану можна буде знайти коротший шлях для нафтопроводу, сказав А. Дара.

НРУ висунув дев'ять кандидатів на вибори

Київ (УНІАР). — Пресова служба Народного Руху України повідомила, що від їхньої організації затверджено дев'ять кандидатур, які балотуватимуться до Верховної Ради у 19-ох виборчих округах Києва і области.

В числі кандидатів пресsекретар голови НРУ Дмитро Паламарчук, директор Центру Демократичних реформ Роман Зварич, депутат Київської Міської Ради Олександер Чорноволенко та інші.

Ліві сили виставили 18 кандидатів.

В Україні

(З інформацій УНІАР)

Київські комуністи не люблять Б. Єльцина

КИЇВ. — Тут 3-го жовтня біля 50 комуністів та соціялістів Києва пікетували амбасаду Росії з гаслами „Єльцин — це Гітлер сьогодні", „Єльцина та продажних генералів під суд". Акція була присвячена другій річниці розстрілу Верховної ради Росії. Ліві сили в Україні також невдоволені політикою президента Л. Кучми і заявляють, що не допустять „капіталізації суспільства".

Г. Удовенко про українсько-російські відносини

КИЇВ. — Міністри закордонних справ України й Росії Геннадій Удовенко та Андрій Козирєв проведуть офіційні переговори 13-го листопада в Москві. Про це вони домовились у Ню Йорку під час зустрічі на 50-ій сесії Генеральної асамблеї ООН. Г. Удовенко вважає, що преса надмірно нагнітає пристрасті довкола українсько-російських відносин, тим самим шкодячи інтересам обох країн. Він визнав, однак, що проблеми існують: Росії важко визнати нові історичні реалії та змиритися з державною незалежністю України. Підготовка до виборів у Росії теж певним чином ускладнює ситуацію.

Уряд намагається навести лад

КИЇВ. — За розпорядженням Президента України Леоніда Кучми, перевірено діяльність довірчих товариств, серед яких останнім часом з'явилося чимало нелегальних і відверто шахрайських. З'ясовано, що більшість із них узагалі не мали жодного офіційного дозволу на представницьку діяльність із приватизаційними паперами. За результатами перевірок до адміністративної відповідальности притягнуто 273 урядові особи, порушено близько 100 кримінальних справ, заарештовано 25 осіб і ще 31 особу розшукують. Суд має скасувати також реєстрацію 56 товариств і відібрати ліцензію у 32 підприємств за допущені ними грубі порушення. На Президії Кабінету Міністрів, де під головуванням прем'єр-міністра Є. Марчука розглядалося цю справу, звернено увагу на відсутність контролі за довірчими товариствами з боку Національного Банку, Фонду державного майна та місцевої влади. Уряд зобов'язався найближчим часом розробити систему заходів для посилення захисту прав громадян та радикального поліпшення діяльности довірчих товариств.

Військові радяться у Варшаві, цивільні у Києві

КИЇВ. — Міністер оборони України Валерій Шмарóв відвідав Варшаву, де обговорив питання військової співпраці двох сусідніх держав із міністром оборони Польщі Збіґнєвом Оконським. Тим часом репрезентативна делеґація польського сейму побувала у Києві, де зустрілася з головою Верховної Ради України Олександром Морозом та Президентом Леонідом Кучмою. Виступаючи у парляменті України, маршал польського сейму Юзеф Зих сказав, що прагнення до членства в НАТО відповідає, на його думку, національним інтересам України. "Суверенна і демократична Україна, — сказав він, — є невід'ємною частиною демократичної Европи". Він запевнив також, що Польща цілком підтримує Україну в її бажанні приєднатися до Центрально-европейської ініціятиви, реґіональної організації, в якій Україна має поки що статус спостерігача.

Неприємності трапляються і генералам

Київ (Р. Р.). — В українській пресі широко розголошено скандальний випадок, що стався з генералом Служби Безпеки України Анатолієм Бєляєвим. Першою це надрукувала газета „Кієвскіе Ведомості".

Журналіст Олександер Корчинський розповів, що в ніч з 20-го на 21-го вересня водій автомобіля „Волга" не зупинився на знак капітана міліції — працівника дорожньої автомобільної інспекції. Коли ж „Волгу" догнали і зупинили міліційні авта, то господар наказав водієві не відчиняти вікна і двері „Волги" та викликав телефоном бійців спеціяльного підрозділу „Альфа".

Працівники міліції з приводу цього не давали ніяких коментарів. Сказав, що нічого не знає, і міністер внутрішніх справ Юрій Кравченко, але пообіцяв довідатися і поінформувати пресу.

Першим дав свої коментарі начальник пресового центру СБУ полковник Анатолій Сахно. За його словами, генерала Бєляєва у службовому автомобілі „Волга" віз додому водій. Несподівано їх обігнало чужоземне авто, яке перетяло їм шлях і змусило зупинитися. На авті не було відзнак, що це міліція і коли з нього вийшов чоловік у строї капітана міліції, то генерал вирішив, що то злочинець, „бо добре знає криміногенну ситуацію" у столиці. Отож він наказав водієві не відчиняти двері „Волги" і викликав допомогу.

Капітан міліції теж викликав допомогу і міліціянти прибули першими. Коли генерал побачив багато міліційних авт з світлами, то вийшов і представився. Йому запропонували у міліційному авті під'їхати до районного відділу міліції. Як тільки колона міліційних авт рушила, за нею вслід уже їхали бійці „Альфи". В управлінні міліції почалися взаємні звинувачення: капітан міліції твердив, що „Волга" порушила правила руху, а генерал СБУ обурювався, чому затримали його, якщо правила руху порушив водій. За словами А. Сахна, всі в СБУ, як і сам Бєляєв, дуже шкодують що так сталося. Інцидент же свідчить, що між СБУ і міліцією немає належного порозуміння. Така версія СБУ.

Міністерство внутрішніх справ спочатку мовчало, а 22-го вересня на засіданні колегії міністерства виступив голова парляментарної Комісії боротьби з корупцією і організованою злочинністю Григорій Омельченко й поінформував, що комісія скерувала депутатський запит до СБУ та МВС з приводу інциденту з генерал-майором А. Бєляєвим. Депутати вимагають об'єктивно перевірити всі обставини, оскільки кандидатуру Бєляєва парляментарна комісія ще досі не затвердила на пост заступника голови СБУ. Отож він займає цей пост з порушенням законодавства, а коли підтвердяться ще якісь порушення з його боку, то він підлягатиме звільненню з праці. „Це ганьба, коли генерал СБУ не виконує команду дорожньої автоінспекції, неетично розмовляє з міліціянтами та ще й викликає спеціяльний підрозділ, — зазначив Г. Омельченко. Комісія хоче встановити міру вини водія та генерала і кожний має відповідати за свої власні дії.

Міністер внутрішніх справ Ю. Кравченко сказав, що Бєляєв спочатку назвав себе полковником СБУ, а коли перевірили документи, то виявилося, що він — генерал-майор. Неетичність виявилася ще й у тому, що генерал не відправив „Альфу" навіть тоді, коли переконався, що його таки спинила міліція, а не якісь бандити.

Напали на С. Цекова

Київ (Р. Р.). — У понеділок, 9-го жовтня, українські телевізійні новини повідомили, що в Симферополі о 9-ій годині ранку поблизу власного дому побито колишнього голову Верховної Ради Автономної Республіки Крим Сергія Цекова.

На очах його дружини два молодики збили С. Цекова з ніг і почали копати ногами. Щоб врятувати чоловіка, дружина впала на нього, захищаючи від ударів і кликала на допомогу. Міліціянти, які виявилися поблизу затримали одного з нападників. Його ім'я Олександер Довбій.

С. Цеков зі струсом мозку та двома зломаними ребрами, отримавши першу лікарську допомогу, перебуває вдома.

На запитання кореспондентів Цеков сказав, що в Криму „панує пітьма і беззаконня", а напад на нього має на меті „залякати і без того заляканий Крим". Він пов'язує цей напад зі своїм виступом на кримській телевізії, де він різко скритикував керівників Верховної Ради та уряду автономії. С. Цеков є головою Республіканської Партії Криму, яка бореться за приєднання Криму до Росії.

У СВІТІ

ЗГІДНО З ПІДПИСАНОЮ у вересні проміжковою угодою, ізраїльський уряд згодився випустити з тюрми 2.300 з 5,000 палестинських в'язнів. Першими цими днями мали вийти на волю 24 ув'язнені палестинки, однак ізраїльський президент Eзер Вайцман відмовився помилувати двох з них, а головнокомандуючий ізраїльською армією генерал Ілян Біран — ще двох. У зв'язку з цим решта 20 звільнених палестинок з тюрми кувань солідарности вирішили залишити тюрму. Міністер закордонних справ Ізраїля Шимон Перез мав з цього приводу спеціяльну зустріч з головою Палестинської визвольної організації Ясіром Арафатом, але питання про звільнення чотирьох палестинок зайшло у глухий кут.

МИНУЛОЇ СУБОТИ на індонезійському острові Суматра стався землетрус, сила якого досягала 7 ступенів за скалею Ріхтера. Згідно з першими повідомленнями, число вбитих становить щонайменше 100 осіб, ранених — понад 2,000. Рятувальні служби не можуть ефективно працювати, оскільки в районі лиха зруйновані всі мости, дороги, лінії комунікацій. Підземні поштовхи відбувалися вночі, коли люди спали, тому багато з них опинилося під руїнами власних будинків. В якійсь мірі потішаючою обставиною є те, що більшість індонезійських домів збудовані з легких конструкцій. Повністю зруйновано 10,000 таких будинків. У неділю, 8-го жовтня, слабі поштовхи земної кори відбулися на острові Ява.

В АМЕРИЦІ

НАСТУПНОГО ПОНЕДІЛКА, 16-го жовтня, керівник муринської організації Нація Ісляму, Луїс Фаррахан організує марш муринських мужчин до Вашинґтону, який мавби за завдання виклакати у них почуття власної гордости та обов'язковости. На цей марш, що його Л. Фаррахан хоче стягнути мільйон муринських мужчин запрошено також і ген. Коліна Повелла, але він повідомив організаторів, що участи в марші не візьме з уваги на попередні домовлення щодо пропаґування його книжки „Моє американське подорожування".

ПОВІДОМЛЕННЯ

до членів з виплаченими грамотами

Повідомляємо всіх хто одержав у вересні ц.р. лист із Головної Канцелярії про програму зміни виплаченої грамоти на грамоту з одноразовою вкладкою на підвищену суму, реченець продовжено до кінця жовтня ц. р. Вже висилаємо листи на жовтень. Користайте з нагоди та не відкладайте бо ця нагода не повториться.

ГОЛОВНА КАНЦЕЛЯРІЯ

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріали.
Головний редактор: Зенон Снилик

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

А може, Форбс?

У Росії також чекають виборів. Цими днями відомий московський актор і режисер Нікіта Міхалков, агітуючи за політичний бльок, очолений прем'єром Віктором Черномирдіним, заторкнув, ніби ненароком, американську виборчу систему: „У нас нічого не можна змінювати кардинально. Ми не Америка, де можна міняти президентів щодня і все залишиться по-старому. У нас же всяка зміна приводить на межу відмови від попереднього суспільного ладу".

Ну, що там у них, Міхалкову краще знати, а от щодо Америки, то він, на жаль, перебільшує. Не є так добре, щоб від зміни президентів нічого не змінювалося. Змінюється, лише часто не в тому сенсі, в якому американський народ сподівається.

Від чого це залежить? Здається, демократична система дає можливість вільно вибирати з усіх кандидатів найкращого. Чому ж практичний процес виборів так перекошує обличчя суспільства, мов однобокий зубний флюс? Причина проста: не всі прошарки у країні прагнуть того самого. Хто живе на велфері, а потай працює „за кеш", той хоче, щоб завжди так було. Хто дістає „фудстемпи" і може, користуючись американським лібералізмом, купувати за них горілку, наркотики, вуличну повію і навіть авто та дім, той не проголосує за кандидата з іншим наставленням до цієї справи.

І от замість визнати це утриманство соціяльною проблемою і шукати способів її справедливого розв'язання, певні групи намагаються надати їй нездорового расового відтінку. „Ви не любите мене, бо я чорний?"— запитував колись у Беррі Ґолдвотера Джессі Джексон. „Ні, тому що ви червоний",— відповів Ґолдвотер.

Отже, на шляху до чесного з'ясування суспільних завдань все нахабніше піднімає голову привид ідеології, точніше — ідеологічної демагогії. Кандидат на президента матиме сім п'ядей в чолі і конструктивну програму, але його легко втоплять, з'ясовуючи, як він ставиться до велферу, до гомосексуалістів, лезбіянок і абортів.

Політики, які дуже вірять у свій професіоналізм і гадають, що їм вдасться все врахувати та проскочити „між краплями", дурять самі себе і даремно гаять час, замість присвятити його зрозумінню самих себе і своїх дійсних можливостей керувати великою країною. Подивіться на Росса Перо. Чи він хоче зрозуміти самого себе? Чи можна в його розумуваннях знайти якусь нитку, якусь ясну лінію? Навіть генерал Повелл, маючи достатню харизму, остерігається розставляти крапки над „і" у своєму політичному світогляді.

На тлі лявини слів приємно виглядає останній з черги, покищо останній, кандидат на президента — Малколм Форбс. Він республіканець, але річ не в його партійній належності. Він має на увазі завдання, які стоять тепер перед усією Америкою — білою, чорною, вузькоокою. Перед єдиною. Дійсні, неідеологізовані завдання. Він каже: поперше — економіка, подруге — економіка, потретє — економіка, все інше — на десятому пляні. Він каже: „Наш податковий закон — це потвора. Це нечесний закон. Я викину його і заміню низьким і простим податком, при цьому родина з чотирьох осіб з річним доходом до 36,000 долярів взагалі не платитиме подоходового податку".

Форбс пропонує єдиний податок — 17 відсотків. Єдиний для кожної родини, яка заробляє понад 36,000 дол.: „З перших 36,000 ви не заплатите федеральному податковому бюрі жодного цента. Все, що зароблено понад цю суму, обкладається однаковим податком — 17 відсотків".

Форбс плянує довести до мінімуму банківський відсоток до 4.5 річних, і це дасть можливість родинам з доходом 36,000 дол. купувати доми і мешкання.

Але тут виникає найбільше „але": проста Америка мало що знає про Форбса. Щоправда, він видавець і головний редактор впливового тижневого журналу „Форбс", а це видання відоме кожному американцеві, який цікавиться економічними проблемами, фінансами, приватним підприємництвом.

Словом, непересічний кандидат. Наш нюджерзький губернатор Крістін Вітман, якій Форбс допоміг у її виборчій кампанії, передбачає, що Форбс зможе далеко піти, якщо різні незичливці навмисне не заженуть його у тенети „десятирядних" питань.

Микола Руденко

ВЕРЕСНЕВІ НОТАТКИ

II

Ми вже це проходили — в роки сталінської колективізації та індустріялізації. То були ріки людської крови. І слава Богу, що зворотний процес в Україні відбувається безкровно. Цього покищо досить — на більше не спроможний ніхто й ніде в світі.

Як формується нація, легко почути й побачити тут же, на Сінному базарі, де вже років сто не торгують сіном. Ось дві російськомовні жінки, яких хоче захистити від українських націоналістів Боріс Єльцин, обговорюють останню новину:

— Чули? Позбавили реєстрації УНА. Навіщо це було робити? Вони що — займаються терором? Так ні, цього немає. А якщо хлопці заступилися за народ і духовенство під час похорону Патріярха, так правильно зробили.

— І я так гадаю, — відповідає інша російськомовна жіночка. Зрозуміла річ, я перекладаю цей діялог з російської. В розмову втручаються чоловіки й жінки, що торгують поблизу. Лише дехто з них розмовляє українською мовою, але я не чув підтримки урядового рішення — всі засуджують заборону УНА як тоталітарний рецидив. Правду кажучи, це мене не абияк порадувало: в Україні свідомих російських шовіністів не так уже й багато. Переважна більшість російськомовних — продукт колоніяльної моди. В Індії це була англійська, в Малі французька тощо. Відімре мода на російську мову — й вони дружно заговорять українською. Але це не станеться раніше, ніж люди заживуть нормальним життям.

А проте повернення до української мови починається вже сьогодні. Вдалий крок у цьому напрямі започаткувало українське телебачення. На наших телеекранах сьогодні значно зменшилося російських передач, помітно переважають українські. Демонструється багато справді художніх фільмів (здебільшого світова кінокласика) в перекладі на українську мову. Це відразу ж зробило український екран привабливим.

Наведемо такий приклад. Ось уже кілька років на телевізійних екранах СНД демонструється безконечний кіносеріял „Санта-Барбара". Зо два місяці тому наші глядачі відзначили своєрідний ювілей — 500-ту серію цього фільму, а до його кінця ще дуже далеко. На користь „Санта-Барбари" належить сказати: автори фільму зуміли поселити мільйони колишніх совєтських людей в родині каліфорнійського більйонера, змусили полюбити „клясових ворогів" — вони виявилися звичайними земними людьми. Дія на екрані відбувається в темпі реального життя — місяць тягнеться як місяць, рік тягнеться як реальний рік. Ось чому на перегляд цього фільму потрібні не години, а роки. Я й сам, грішний, полюбляю відпочити в колі давно знайомих мені каліфорнійців — приходиш до екрану, мов додому.

З'ясувалося, що „Санта-Барбару" з року в рік дивиться 17 відс. українських телеглядачів. Дев'ятимільйонна авдиторія! Раніше цей фільм транслювало російське телебачення, а тепер його купила Україна й улюблені каліфорнійці несподівано заговорили українською мовою.

(Закінчення буде)

Ярослав Гайвас

ЯСНІ І ТВЕРДІ ПОЗИЦІЇ

II

Він вийшов зі ствердження, що „постраждали у цьому конфлікті люди... наші співвітчизники". Він правильно наголосив, що „І влада, і ті, що спровокували зіткнення, мають вибачитися перед невинними людьми... В значно складніших умовах Україна до цього часу знаходила потужні моральні сили утриматися від силових зіткнень... 18-го липня, на превеликий жаль, цю межу порушено", бо в той день коло собору св. Софії тих моральних сил не стало. „Певні кола свідомо пішли на конфлікт... Відступ Уряду перед ультиматами і, тим більше, під прямим силовим тиском ультрарадикальних груп, означав би не просто зневагу до влади, але й фактичну її дискредитацію". Ні! Це замало та неповно. Відступ Уряду в тій ситуації — це була б капітуляція! Не тільки дискредитація і прецедент, але капітуляція перед елементами, що в крайніх ситуаціях не вміють повестися і коли б їм у цьому разі удалося, була б відкрита широка дорога до дальших таких виступів. І в тому є ядро цілої справи. Одна капітуляція завжди і всюди відкриває дорогу дальшим. А хто з нас годився б на слабого Президента та слабий його Уряд? Який народ хотів би такого надалі? Іншими словами, у тій складній і небезпечній ситуації Президент Кучма здав свій іспит.

Але Президент не схвалює рішення владних чинників ужити силу. Умови ще не були аж такі. Він каже: „Органи правопорядку на Софіївському майдані діяли непрофесійно. Наказ про застосування сили був невиправданим". Президент Леонід Кучма виявився у тій ситуації таким, яким Президент має бути. Але він нікого ще не засуджує, бо на те є відповідні органи. Він іде твердо далі у своїх оцінках. Він каже: „**При цьому хочу сказати, щоб не створилося враження, що винуватців будуть шукати серед рядових чинів міліції.** Таких дій Президент не допустить. Ми не маємо права перекладати відповідальність на людей у формі". Ці „люди у формі" виконали даний їм наказ. В такій ситуації, в якій Україна є тепер, це особливо важливе.

Ще з приводу інших важливих питань одверто, ясно та рішуче висловився Президент. В Україні є чотири великі християнські конфесійні системи і Президент з'ясовує своє становище: „**Всі вони є за законом рівними перед державою. Такою буде і наша практична політика. А віруючі самі розберуться, яка конфесія їм більше до вподоби".** Чи ще щось можна додати або відняти? Можна додати тільки те, що в Україні є не лише християнські віровизнання, але й інші, що мають ті самі права та обов'язки. З правами ідуть обов'язки також однакові. А першим обов'язком є пошана і послух до державних законів. З того винятків немає і не може бути. А закони схвалюють обрані народом його представники в парляменті, і ніхто інший. Крім згаданих церковних формацій є ще велика християнська організація польського Католицького римського костьолу. Є чимало магометан, не тільки в Криму, а взагалі в Україні. Польська католицька система має в Києві два прекрасні костьоли, тоді як українська Греко-Католицька Церква, що має мільйони визнавців, столітні традиції і героїчне недавнє минуле, не має ні однієї церкви в Києві. І це є непошанування закону, що раніше чи пізніше буде усунене. Тим більше, що кожне віровизнання має право, а навіть повинно мати в столиці України свої центральні установи й відповідні релігійні доми молитви. В християн в тих центральних релігійних установах повинні бути єпископи, в жидів рабини, в магометан — великі муфтії. Це не привілей, це окраса кожної столиці.

Не поминув Президент політичного аспекту трагедії коло Софіївського собору. Щодо цього він висловився: „Сьогодні може зформуватися принципово нова розстановка сил на політичній арені. Деякі гарячі голови навіть намагаються демонтувати Конституційний договір". У цьому великий нерозум і небезпека. Конституційний договір ухвалений для того, щоб державна влада на чолі з Президентом могла як слід виконувати свої обов'язки. Ліві фракції почали атаку на Конституційний договір зразу після того, як вони його схвалили, бо їхньою головною метою є дестабілізувати державну владу, розхитати саму державу, щоб могти проводити свої антинародні й антидержавні акції. Вони намагаються спаралізувати Конституційний договір, прикриваючись тим, що Конституція повинна бути ухвалена ще до цього року, або в першій половині наступного. Вони займають таке становище, бо знають, що Конституція не буде скоро ухвалена, бо не буде потрібної більшости в парляменті. Отже, чекаючи нібито на ухвалу Конституції, вони хочуть не допустити державної влади до виконування її найважніших обов'язків, тому хотіли б позбутися, або принаймні обезвладнити Конституційний договір. І це непокоїть Президента і це повинні усвідомлювати собі всі відповідальні українські політичні чинники. Але виходить, зі слів Президента, що вони собі того не усвідомлюють і це є тепер найбільша небезпека в Україні. Закінчив Президент формулювання своїх позицій словами, що стануть афоризмом: „Намагання силою довести свою правоту перед воротами храму не веде до самого храму".

Немає найменшого сумніву, що українське суспільство в Україні, як і українська діяспора, з найглибшим зрозумінням приймуть слова Президента, які є більше як будь-яке інтерв'ю, а є фактично його глибоким зверненням до народу під час переломних подій в його житті.

ЛЮДСЬКІ ІСТОРІЇ

Анатоль Курдидик

Посвячені овочі і посвячені квіти...

У розмовах, промовах, у нарадах на тему нашої майбутности на цьому континенті ми звикли підкреслювати т. зв. нашу традицію, мовляв, можемо говорити іншою мовою, завести інший лад у своїй хаті і своєму житті, але якщо збережемо рідну традицію — нас буде видно і про нас знатимуть. Частина правди в такому доказуванні є, але, на наш погляд, ми ще навіть не усвідомили, що це таке традиція та що в неї входить, крім пісні (звичайно, тієї найпростішої, як от „Мала я мужа пияка" чи „О пів до другої години"), менш-більш такого ж танку, в якому найважливіші шаравари та рекордові підскоки з розкряченими ногами, всякі писанки, які дійшли то того, що на них, символах Великодня, рисують Різдво Христове, чи хоч би вишивки, що з сорочок та рушників перескочили на стіни, кереміку, столовий посуд і на що хочете.

Люди, мабуть, зовсім забувають, що традиція — це не тільки своєрідне орудування найближчим нам світом, але й притаманний кожному народові, вироблений і закріплений віками, стиль життя — в українців таки український і ніякий інший, як у японців — японський, а в арабів — арабський. З того стилю, що проявляється у щоденному житті, пізнаємо та набираємо респекту до китайця, до ірляндця, до мехіканця.

У нас є своя традиція і свій її стиль, до речі, тісно пов'язаний з нашою християнською вірою та її обрядами (Різдво, Новий Рік, Йордан, Великдень і т.д.), які нас зформували і формують. Чи не імпонує вам, наприклад, така постава, що люди, які приїхали тепер з України, щоб заробити якийсь гріш і вернутись з ним, твердо кажуть: „В неділю робити не буду, бо це святий день" та чи не заслуговує на ганьбу інший, вже тут народжений наш земляк, що якраз у неділю витягає грімку машину косити траву і пригадує сусідам-українцям, що він таки справді ніщо більше, як додаток, деталь цієї ж машини, яку за пару долярів купиш і викинеш, коли вона зуживеться?

А ці завваги викликали в нас легковажність до такої нашої традиції, як осінні свячення овочів на Спаса та свячення квітів на першу Пречисту. Ще недавно була помітна ця традиція — така велична і така символічна, — а от цього року в церкві, до якої ходимо щонеділі і в якій заповідалося з проповідальниці тижні раніше, що такі свячення будуть, — на тетраподі серед церкви, до якого підійшов священик у ризах та з Йорданською водою, був аж... один кошик з садовиною на Спаса і... дві китиці квітів на Пречисту.

І коли хочеться прилюдно, перед усім народом, подякувати тій достойній жінці, що кошик з посвяченими овочами, в тому числі й виноградом, пронесла, піднявши його високо, від тетраподу до виходу з храму, а теж тим двом дівчатам, які набожно підняли свої посвячені китиці та при всіх людях, поцілувавши квіти і притуливши їх до грудей, вийшли з ними до свого авта, — чи воно не чудово, що в нас є ще такі жінки і такі дівчата, як оце згадані?

Але чому тільки одна жінка і двоє дівчат? Чи не могло б їх бути більше? І чи не могли б ми на славу Божу та на честь собі саме цю нашу традицію за всяку ціну таки втримати? Чи наші членки з канадської ЛУКЖ та подібних прицерковних організацій деінде мають тільки „традиційно" ліпити і продавати під церквами пироги, ставши таки справді прислівними „братствами пирожниць" (офіційна колись назва у філядельфійській Епархії), а наша молодь з УКЮ і подібних організацій тільки мати на увазі спортові змагання та „парті" з танцями?

Виглядає, що заводимо навіть у нашому парафіяльному і громадському житті „нову" традицію, тільки що це ніяка традиція. Це щось таке, для чого ми ще не піднайшли назви.

Наталя Іванишин

* * *

Іскристий келих у руці,
У краплі вся гіркотна доля.
Ми розлучились. Не грішім.
На те, мабуть, Господня воля.

Я вип'ю келих цей до дна,
Сп'янілим сміхом заридаю.
Навіщо ти кохання дав,
Коли тебе у нім втрачаю.

В химерну тінь усе злилось —
Солодкі дні, і полиневі...
Вино кохання розлилось,
Розбився келих кришталевий.

Останні крапельки вина
Сльозами скапують під ноги.
Навік розходяться дороги...
Хіба не наша в тім вина.

Оксана Сновидович-Мазяр

ПРОБЛЕМКИ, ПРОБЛЕМИ, ПРОБЛЕМИЩА...

Не знаю, кому належить думка про те, що особливо важко шукати в чорній кімнаті чорного кота та ще й тоді, коли його там нема. На жаль, і таке буває в житті. Це — безвихідь, або, як кажуть американці, „dead end". Скільки було тих „безвихідних" чи „мертвокінцевих" ситуацій в історії людства — мабуть, ніколи нам не буде відомо достовірно. А вони були і, напевно, окрім того є в наш час, будуть і після нас. Та незаперечним є й те, що кмітливий людський розум не заспокоювався аж до того часу, доки не знайшов розв'язки — якщо не „світлої і прямої дороги", то бодай протиснувся у шпарку, залишену, мов на спокусу чи дратування. І як би там не було, діло красне вислідом.

Люди творять дива там, де дива потрібно. Модернізують і полегшують життя шляхом пристосування до потреб. Потреб — тієї необхідности, якої справді вимагає складне життя сьогодення. Власне одна з невідкладних потреб — потреба води — змусила долати тисячі миль урядовців Львова, щоб прилетіти до ЗСА для надбання досвіду в ділянці водопостачання. Води у Львові катастрофічно не вистачає. Місто росте на очах — населення збільшується, а з тим і ще більше загострюється питання водопостачання. Не можу забути власного досвіду, коли вдосвіта погодинно „ловила" заржавлену рідину, яку й важко було назвати водою. Але це було „благо", бо на верхніх поверхах високих будинків води практично не було. Було це десяток літ тому. Що змінилося до сьогодні — скаже будь-хто, кому вже обридли до неможливости ці ходіння по муках в очікуванні краплі води. На перший погляд — ніби нічого. Води як бракувало, так і далі бракує. Але справді справа рухається в побажаному руслі, бо з незалежністю України таки досить людей чести прийняло на свої плечі тягарі „післякомуністичної спадщини". Не летить воно на крилах, бо на це є об'єктивні причини, але як довідалася з розмови з керівником міського проєкту водопостачання Львова Володимиром Кінасевичем — уряд справді над цим важко працює, шукає усіх можливих шляхів для забезпечення львів'ян водою. Ось що він розповів: 14-го серпня 1995 року вранці стараннями Аґенції міжнародного розвитку ЗСА, під опікою Громадсько-приватного партнерства у рамках програми „Муніціпальні проєкти та менаджмент" відбулася тритижнева навчальна поїздка по ЗСА групи українських громадян, які працюють у сфері водопостачання Львова. Добута з ласки Божої державна незалежність нашого народу лягла тягарем за невлаштований побут львів'ян на плечі новообраної львівської міської влади. Колись фінансована за принципом „залишку" нерозвинена система водопостачання окрім питання комунального гостро торкається питань охорони здоров'я, збереження довкілля, що в теперішніх умовах дуже важливо, а тому часто-густо набуває політичного забарвлення.

Теперішній посадник Львова Василь Куйбіда і його асистенти — а це як правило молоді люди з сучасним світоглядом — поставили собі за мету у найближчі роки значно покращити побут своїх виборців. Увагу зосереджено на ряді найактуальніших питань і одним з таких, що потребує пріоритетного розв'язання є проблема водопостачання.

Наприкінці минулого року створено групу для опрацювання проєкту програми поліпшення водопостачання мешканців Львова. До групи залучено кращі керівні, наукові та інженерні сили Львова. Запропоновано й шляхи досягнення головної мети — реконструкції системи, налагодження обліку споживання, зменшення втрат води, створення сприятливих умов для заохочення можливих інвестицій у цю галузь. В меморандумі, підписаному представниками міської влади і Світового банку, визначено кроки сторін та терміни їх здійснення для отримання вже у наступному році першої позики. Проєкт „Вода-98" включений в програму довготермінових позик банку.

Ми переконані, що водопостачання Львова, як виробництво, вже в теперішніх умовах може позбутися ярма задовження. Акціонерні товариства, заводи продажу, постачання та перероблення води, якщо ними керуватимуть досвідченні приватні менаджери, в найближчому часі почнуть приносити прибутки та перетворяться у міцні підприємства.

У ЗСА львівська делеґація вивчала підхід до проблеми водопостачання, адміністративно-правну базу, інженерні рішення, вплив форми власности та ефективність діяльности підприємства, а також механізми формування та затвердження тарифів. Відвідали установи та підприємства водозабезпечення таких густонаселених міст як Вашінґтон, Гаррисбурґ Герші, Балтимор, Манчестер та Бостон. Побачене справді приємно вражає. Все, чого навчилися за можливостями, сподіваємось впроваджувати у Львові. На мою думку, основним результатом є утвердження курсу міської влади на роздержавлення та сприяння утвердженню умов вільної ринкової конкуренції на залучення в галузь водопостачання як власних фінансів, так і чужих інвеститорів. Заводи водопостачання належать до групи природних монополістів — перший, хто відважиться на інвестиції, має всі можливості захопити цю монополію. Для нас тепер головне — аби лише вода подавалася у необхідній кількості та відповідної якости, щоб наші мешканці були задоволені.

„Ми щиро вдячні усім установам, зокрема Аґенції міжнародного розвитку ЗСА, Інститутові громадсько-приватного партнерства, Світовому банку, які уможливили наш приїзд, навчання та зорганізували нам перебування на терені ЗСА. Усім, хто нами опікувався і допомагав своїми знаннями

(Закінчення на стор. 3)

ПОДІЇ

ДОПОВІДЬ ПРО УКРАЇНЦІВ У ПОЛЬЩІ

Ню Йорк. — Наукове Товариство ім. Шевченка в ЗСА влаштовує доповідь голови Об'єднання Лемків у Польщі і члена Управи Об'єднання Українців у Польщі Василя Шлянти, на тему „Українська меншина в Польщі за комуністичного режиму і сьогодні". Доповідь відбудеться у суботу, 14-го жовтня, в будинку НТШ, 63 Четверта аве. в Ню Йорку. Початок о год. 5-ій вечора.

П'ЄСА „ЛЮБИЙ БАЛАМУТЕ" У С. БАВНД БРУКУ

Савт Бавнд Брук, Н. Дж. — Комітет Допомоги Укра-їні центрального Ню Джерзі влаштовує виставу п'єси „Любий баламуте" за Бернардом Шо. Ролі виконують Богдан Ступка і Світлана Ватаманюк, режисер — Валентин Козьменко. Вистава відбудеться у четвер, 19-го жовтня, в Центрі Української Культури в С. Бавнд Бруку. Початок о год. 7-ій вечора, вступ — 5 дол. Після вистави відбудуться загальні збори КДУ центрального Н. Дж. і вибір нової Управи.

МИТРОПОЛИТ...

(Закінчення зі стор. 1)

роду українського постійно домагаються єдности українського православ'я, як визначального чинника державного будівництва. Ця єдність безумовно, ґрунтується на положеннях святих канонів, рівности, любови.

З волі Божої, у першопристольному золотоверхому Києві на своєму поширеному засіданні Священний Синод і Вища Церковна Рада Київської Патріярхії вирішили провести всеукраїнський православний помісний собор і обрати святішого українського Патріярха. Святіший Київський Патріярх національної української помісної Церкви рівний за саном іншим православним Патріярхам — це не тільки предстоятель Святої Церкви, це духовний провідник усіх українців в Україні та розсіянні сущих.

Ми звертаємося до вас, наші брати у Христі! Покладемо край нашим чварам та розладові! Єднаймося в єдину українську національну помісну соборну Церкву в ім'я Бога і України!

Браття у Христі, що підпорядковані Патріярхові Московському! Лишаймо духовні кайдани Москви, єднаймося навколо золотоверхого княжого Києва — духовного Єрусалиму східніх слов'ян! До цього закликають нас мученики землі української та всі наші пращури, що у своїх небесних молитвах безперервно моляться за нас, сповідуючи наші негаразди, наші помилки, наші гріхи!

Станьмо до спільної молитви на всеукраїнському православному соборі! Молю вас, браття і сестри!"

Останнім часом Митрополит Філарет на пресових конференціях кілька разів повідомляв, що на його звернення до Митрополита Володимира Сабодана і на заклики до діялогу нема ніякої відповіді. Відмовчуються і керівники держави, які під час розмови посилаються на досвід ЗСА, де, мовляв, усі Церкви користуються однаковими правами і так, на їх думку, має бути і в Україні.

На свіжу могилу св. П. о. Б. Смика

12-го жовтня 1994 року відійшов у засвіти св. п. о. крилошанин Богдан Смик, великий приятель української молоді, довголітній капелян Пласту в ЗСА та управитель дієцезального табору дітей і молоді в Стретфорді у 1950-их роках. В першу річницю його смерти друкуємо словоспомин колишньої учасниці — юначки того табору Наталки Палідвор-Соневицької.

***

На дорозі життя зустрічаємо багато різних людей — людей яких мало-що пам'ятаємо; людей з якими зближуємося, приятелюємо, а тоді через обставини віддалюємося і тільки час-до-часу згадуємо їх в думках. Але є люди, що мають в собі щось таке харизматичне, магнетичне — що раз ви їх пізнаєте — вони назавжди лишають на вас свій тривалий штамп. Такою людиною в моєму житті був о. Богдан Смик.

Від першої зустрічі в 1951 році на славній оселі в Стретфорді — до останньої в липні 1994 року на концерті в Ґражді в Гантері — отець був моїм ідеалом людини і священика. Скільки священиків сьогодні можуть похвалитися, що вони є героями-ідеалами в очах підлітків. Не багато. А о. Смик був для усіх нас в Стретфорді ідеалом. Він був добрий і справедливий; він любив молодь і розумів її; він прекрасно говорив проповіді і вів гутірки, які ми слухали невимушено і з цікавістю; він мав прегарний голос і співав радо з нами наші улюблені „шляґери" і пластові пісні; він любив жартувати і його дзвінкий сміх часто лунав в таборі; а до того він грав добре відбиванку! До нього можна було прийти з усіми проблемами, які він вислухував уважно і серйозно, а тоді спокійним, лагідним голосом поклавши руку на рамя завжди відповідав: „Дитинко..." і давав свої поради.

Ні час ні простір не зменшив важности о. Богдана в моєму житті. Всі найважніші події були до якоїсь міри зв'язані з особою о. Смика. Коли в 1959 році я виходила заміж, о. Смик вінчав нас в церкві св. Юра в Ню Йорку, а свій медовий місяць провели ми в отця на курячій фармі під Сиракюзами. Кожного разу, як була я командантою пластового табору в Іст Четем, я запрошувала отця на гутірки з юначками і не була зовсім здивована, що вони з таким самим захопленням слухали їх, як ми колись в Стретфорді. Девізою отця для молоді завжди було „треба працювати над собою, щоб кожного дня бути кращим, як попереднього..." Отець був правдивим втіленням всіх точок пластового закону.

Останніми роками ми зустрічалися, щоліта в Гантері, де згадували давні стретфордські часи, переживали події в Україні, грали бріджа в „Ксені" і слухали концерти в Ґражді. Останнього липня отець оправдувався, що не міг приїхати на наше 35-ліття, розпитував про наших дітей, в яких житті він теж відіграв важливу ролю, та розповідав мені про успіхи своїх внуків.

Неправду кажуть ті, що всі люди на світі заступимі. Ніхто не заступить о. Богдана в житті його найближчих, в моєму житті і в житті його парохії.

В 50-их роках в Стретфорді ми зложили про о. Смика багато пісень. Улюбленою з них була пісня на мелодію дуже тоді популярної „Доміно". Ось її слова:

Наш отець, наш отець
Ми усі за ним
пропадаєм.
Наш отець, наш отець
Одна в одну його ми
кохаєм.
Як би не отець, ох який
кінець —
Наш отець, наш отець і
ще раз наш отець.

М'яке серце його
подивляєм усі
Все порадить, поможе
коли ми в біді —
Тому цілий рік буде мов
би вік
Без отця, без отця, без
отця...

Патріярхальне товариство в Лос Анджелесі

Українське Патріярхальне Товариство, Відділ в Лос Анджелесі, Каліф., повідомляє, що є вибрана нова Управа зі слідуючих осіб: Голова — Тарас Козбур, заступник голови — Ігор Стадник, писар — Тетяна Бондаренко, касир — Богдан Микитин, організаційний референт — Петро Бучинський, фінансовий референт — необсаджений, референт зовнішніх зв'язків і преси — Іриней Прокопович, референт внутрішніх зв'язків-членства — Остап Ґац, референти суспільної опіки — Вячеслав Чапран і Стефанія Шумна, референт імпрезовий — Марта Матла, референт культурно-освітній — Олег Великач; Контрольна комісія: Володимир Каштанюк, Соня Васильків, Теодор Стельмах; вільні члени: Ігор Лесик, Ара Терлецька,Оля Івах, Орест Долинюк, Стефанія Шумна, Оксана Зозуля.

Відділ тепер нараховує 51 члена. Відділ намітив в програму ввести нові проєкти і таким способом поширити працю між парафіянами й громадою. Перший проєкт — це поміч в будові церкви в Донецькому. Цю церкву будуть вживати і католики, і православні. Цей проєкт є в співпраці з Марійською дружиною при парафії Непорочного Зачаття. Збірку вже почато.

Іриней Прокопович

БЕЗ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ І КНИЖКИ — НЕ БУДЕ Й УКРАЇНСЬКОЇ ДИТИНИ!

У ФРАНЦУЗЬКОМУ МІСТІ Ліоні все ще не стихли вуличні безпорядки. За останні дві доби молоді альжирські бунтівники спалили ще 24 авт. Епіцентр напруження перемістився з передмістя Воян Велен на східню околицю Ліону. Там відбулися гострі сутички альжирців з поліцією. Порушники порядку застосували каміння і пляшки зі запаленою бензиною. У місто ввійшли додаткові поліційні формації, заарештовано ще декілька осіб ч зисла організаторів безпорядків. У Парижі затримано понад 10 ісляміcтів, яких підозрівають у безпосередній причетності до низки недавно здійснених у Франції терористичних акцій.

ПІСЛЯ ПРИДУШЕННЯ безпорядків, вчинених цими днями мусулманськими фундаменталістами, влада Єменської республіки почала висилати з країни 4,000 чужинців-арабів, які мешкали там незаконно. Альжирця Абу Абделя Рахмана, який спровокував збройні сутички в південноєменському місті Ад-Далія, невдовзі судитимуть. Минулого тижня бойовики Рахмана напали на армійську казарму. Терористи відступили тільки тоді, коли місце події оточили танки. Тим часом Лібія перевезла на кордон з Єгиптом ще 12,000 палестинців, які відтепер змушені будуть жити в палестинській автономії на території Ізраїля. У Лібії залишилося ще 13,000 палестинців, однак всіх їх у скорому часі буде вигнано з країни. В такий спосіб лібійський лідер Муаммар Каддафі задемонстрував свою незгоду зі „зрадником палестинської справи" Ясіром Арафатом, який підписав мирний договір з Ізраїлем.

ПРОБЛЕМКИ...

(Закінчення зі стор. 2)

і доброю волею, щоб загальна справа рухалася і була результативною", — сказав на закінчення нашої бесіди В. Кінасевич.

Повірте, якось справді в душі народилася надія, що таки буде розв'язана ця „вікова" проблема Львова — водопостачаня. Що не тільки туристам, але власне тим щоденним мешканцям Львова не траба буде вмиватися „мінеральною" водою чи „чаклувати" над висушеним краном. Очевидно, навіть найсумліннішої праці муніципальної влади замало — потрібні гроші й фаховий досвід. Львівські комунальники радо погоджуються на співпрацю. Якщо хтось з вас, шановні читачі, має причетність до згаданих установ чи підприємств водопостачання й має зацікавлення та конкретні можливості допомогти львів'янам розв'язати їх нелегке завдання — не вагайтеся, адже це буде ще одна добра справа для добра України. Контактувати — до Міської Ради Львова на число телефону 011-380-322-72-00-42 до керівника муніципального проєкту „Вода-98" Володимира Кінасевича.

Побажаю від себе невтомним львів'янам — з роси і води, вам, шановні українські депутати. Божої ласки та здійснення всіх ваших задумів та щоб те, що тепер для вас є „проблемищем", зменшилося до „проблемки" — клопоти ніколи не щезнуть, але тоді кажуть: „No problem".

У ПОНЕДІЛОК, 9-ГО ЖОВТНЯ, сенатор-демократ Джорджії Сем Нанн повідомив, що не буде знову кандидувати у виборах 1996 року. Він, який був шанований членами обидвох партій не тільки як сенатор, але в першу чергу як людина поміркованих політичних поглядів, що могла найти спільну мову і добитися потрібних успіхів з кожним. Його авторитетної спеціяльности та поради, щодо військових справ буде дуже бракувати в Конґресі. С. Нанн є дев'ятим з черги демократом у Сенаті, які заявили, що не будуть кандидувати у згаданих виборах, а дев'ять інших відійшли або зрезиґнували у 1994 році, що спричинило значну зміну в Сенаті. С. Нанн сказав, що робить це радше з особистих причин, бо уважає, що не має вже в нього потрібного для цієї праці ентузіязму.

ПЕРШУ ЛЕЙДІ ЗСА ПОСТІЙНО критиковано за її ролю у намаганнях зміни програми охорони здоров'я в ЗСА, і Вайтвотер, але після її поїздок цього року до Південної Азії та Китаю засоби масової інформації та державні урядовці схвалили, що Гілларі Родгам-Клінтон вкінці знайшла своє покликання — неофіційного амбасадора ЗСА. При кінці цього місяця вона поїде на п'ятиденні відвідини країн Латинської Америки, найперше до Параґваю на вершинну конференцію жінок президентів країн обидвох Америк, а тоді до Бразилії, Чіле і Нікараґви. Порядком дня її відвідин будуть, як і в Азії, спірні питання,щодо незавісної долі жінок і дітей у багатьох країнах світу.

РОЗПРАВА НАД О. ДЖЕЙ СІМПСОНОМ і вирішення його долі лавою присяжних на підставі доказів прокуратури, викликало загальне схвалення конечних змін в американській системі судівництва. Аналітики зазначують, що в майбутньому судді та законодавці можуть починати вимагати строгіших покарань, недопущення до судових приміщень підчас розправи телевізійних камер, меншу строгість у секвеструванні лави присяжних і спосіб підбору до неї. Крім того вони зауважують, що поліційні станиці вже почали перевіряти існуючі процедури поведінки з доказами, зокрема з кров'ю та волокнами на місцях вчинених злочинів. Судді кажуть, що цю справу треба оформити як приклад, як не повинно бути провадженe слідство.

Вітаємо

Вп. і дорогу паню

Соню Недільську

з нагоди її 90-ліття.

Многая літа
потіхи з правнуків
та всіх Божих ласк бажає,

Родина ЛИСКО

Марта, Дарко, Доріян і Гандзя

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. ШЕВЧЕНКА В АМЕРИЦІ

запрошує членів й українське громадянство на

ДОПОВІДЬ

СТАНОВИЩЕ НАУКИ В УКРАЇНІ СЬОГОДНІ

яку виголосить

ЯРОСЛАВ ДАШКЕВИЧ — гість зі Львова, історик, дійсний член НТШ, керівник археографічної комісії львівського відділу Інституту української археографії НАН України

що відбудеться:

**в четвер 19-го жовтня 1995 р. о год. 6:30 веч.
в домі НТШ при 63 Четверта авеню
між 9 і 10 вулицями в Ню Йорку**

УПРАВА НТШ

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В НЮ ЙОРКУ

запрошує на відкриття виставки

фотографій МЕРІ КЕЛЛІ і ГЕЛЕН СІНСЕБО та народного мистецтва Гуцульщини

„НЕЗМІННІ КАРПАТИ: ЖИВУЧІ ТРАДИЦІЇ ГУЦУЛІВ"

що відбудеться
21-го жовтня 1995 р.

та на конференцію пов'язаною з виставкою

„ГУЦУЛЬСЬКА ВИШИВКА"

Доповідачі:

Людмила Булгакова, куратор колекції вишивок, Інститут мистецтвознавства, фолкльору та етнографії АН, Львів;
д-р Тетяна Кара-Васильєва, завідуюча відділом народного мистецтва в Інституті мистецтвознавства, фольклору та етнографії АН, Київ;
Любов Волинець, куратор колекції народного мистецтва;
Мері Б. Келлі, проф. мистецтва в Tompkins Cortland Community College, Dryden, N.Y.;
Гелен Сінсебо, знавець народного мистецтва.

Показ фільму *„Сходи до неба"* (символіка у вишивці)
Відкриття виставки о год. 6-ій веч.
Конференція від 9:45 до 5:00 год. по пол.
Реєстрація до 19-го жовтня 1995 р.
Вступ — 15.00 дол.; 10.00 дол. — члени Музею
(оплата враховує сніданок та полуденок)

Український Музей
203 Second Avenue, New York, NY 10003
(212) 228-0110 FAX (212) 228-1947

ЗІРКИ З УКРАЇНИ!

Ансамбль патріотичної пісні і козацького танцю

„ЧЕРКАСЬКІ КОЗАКИ"

виступають в ЗСА!!!

В програмі, також заслужена співачка з України,

ЄВГЕНІЯ КРИКУН

14-го жовтня 1995 р.	субота 7-ма веч.	Аборн Н,Й. 13021, заля Вест Мидл Скул при вулиці Дженесі
15-го жовтня	неділя 6:30 веч.	Пассейк, Н. Дж. в Українському Народному Домі
20-го жовтня	п'ятниця 7-ма веч.	Байон, Н. Дж. в Українському Народному Домі
22-го жовтня	неділя 4-та по пол.	Ірвінгтон, Н. Дж. в Українському Народному Домі
26-го жовтня	четвер 7-ма веч.	С. Бавнд Брук, Н. Дж., заля церкви Святого Андрія
27-го жовтня	п'ятниця 7-ма веч.	Рочестер, Н. Й., заля церкви Святої Покрови

УКРАЇНСЬКА ФІРМА МУЗИЧНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ D.O.T.S.

повідомляє, що

світового рівня ансамбль клясичної музики

КИЇВСЬКА КАМЕРНА ОРКЕСТРА

з піяністкою ДАРІЄЮ ТЕЛІЖИН як солісткою

закінчує своє турне по ЗСА ще такими виступами:

9-13-го жовтня	Беньґор, Довер Факскрофт, Бар Гарбор, і Міллінокет, Мейн. За докладнішими інформаціями тел. на число **(207) 288-3151**
14-го жовтня	Монтпілієр, Вермонт, 8-ма год. веч. Onion River Arts Council **(802) 229-9408**
15-го жовтня	Савт Бавнд Брук, Н. Дж. 7-ма год. веч. **(908) 356-0090**
17-го жовтня	Вашінґтон, ДК 7-ма год. веч. Посольство України **(202) 333-0606 або 244-8980**
20-го жовтня	Бетлегем, Пенсильванія. 8-ма год. веч. Chamber Music Society of Bethlehem **(610) 868-8702**
22-го жовтня	Кемден, Н. Дж. 3-тя год. по пол. Walt Whitman Cultural Center **(609) 964-8300**
27-го жовтня	Трой, Н. Й. 8-ма год. веч. Friends of Chamber Music **(518) 371-7383**
28-го жовтня	Теньґелвуд, Массачусетс, 8-ма год. веч. Berkshire Chamber Music Society **(413) 269-7190**

У програму КИЇВСЬКОЇ КАМЕРНОЇ ОРКЕСТРИ входять твори Моцарта, Стравінського, Ліста, Двожака, Барбера, Россіні, Шнітке, Шостаковича, Елгара, Чайковського.

Запрошуємо всіх шанувальників клясичної музики

ПОДЯКА

З волі Всевишнього відійшла від нас на вічний спочинок 9-го жовтня 1994 р. наша найдорожча МАМА І БАБУНЯ

бл. п.

АНТОНІНА ЗВАДЮК з БЕРЕЖНИЦЬКИХ

Складаємо щиру подяку отцям, родині, приятелям і знайомим за участь у похоронних відправах, за молитви, співчуття, за чудові квіти та за щедрі пожертви на добродійні цілі в пам'ять покійної.

В ПЕРШУ НАДЗВИЧАЙНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ відбулася заупокійна СЛУЖБА БОЖА в церквах:
св. Тройці;
св. Родини у Вашінґтоні, Д.К.

У глибокому смутку
РОДИНА

Ділимося сумною вісткою, що 9-го жовтня цього року упокоївся у Бозі, проживши 88 літ наш МУЖ, БАТЬКО, БРАТ І ДЯДЬКО

СВ. П.

ЯРОСЛАВ ІВАН КЛИМОВСЬКИЙ

ПАРАСТАС відбудеться у четвер 12-го жовтня о год. 7-ій веч. у похоронному заведенні Насевича при 109 East Tabor Rd, а похоронні відправи 13-го жовтня о год. 9-ій ранку у похоронному заведенні, а опісля до церкви св. Архистратига Михаїла у Fox Chase і на цвинтар св. Марії на Fox Chase.

Горем прибиті:

дружина	**— АННА**
дочка	**— НІНА СОФІЯ**
брати	**— ЄФРЕМ у Англії**
	— РОМАН з родиною
сестра	**— НАДЯ в Україні**

У глибокому смутку повідомляємо, що 7-го вересня 1995 р. упокоївся на 76-му році життя, і 45-му році священства

бл. п.

о. ГРИГОРІЙ ГАРАСИМОВИЧ САЛІЗІЯНИН

народжений в селі Ялина, повіт Любачів

ПОХОРОННІ відправи відбулися 9-го вересня в катедрі св. Покрови — Буенос Айрес, Аргентина.

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ смерти покійного о. Григорія — 16-го жовтня 1995 р. будуть відслужені заупокійні св. Літургії в:

катедрі св. Покрови — Буенос Айрес, Аргентина.;
церкві Рождество Пречистої Діви Марії — Ню Бранзвик, Н. Дж.;
церкві св. Покрови — Довфин, Канада;
церкві св. Покрови — Вінніпеґ, Канада;
в Україні в селі Постолівці.

Про молитви за упокій душі св. п. о. Григорія просять:

сестри	**— МАРІЯ СЛОБОДЯН з родиною в ЗСА**
в Україні	**— ЄЛЕНА ЛИХАЧ з родиною**
	— ЮЛІЯ МУШАЛЮК з родиною
брат	**— ДМИТРО з родиною**
братова	**— АННА з родиною**

У ПОНЕДІЛОК, 9-го жовтня, ще сильніший землетрус, до 7.5 ступеня за скалею Ріхтера, захитав південним районом Мехіко. Епіцентр знаходився три милі від тихоокеанського узбережжя, між стейтами Коліма і Халіско. Лихо тривало всього дві хвилини, відтак мали місце ще два слабші поштовхи. Згідно з неостаточними інформаціями, загинуло 75 осіб, декілька десятків ранено. Це другий сильний землетрус після 19-го вересня 1988 року, коли у Мехіко загинуло 6,000 осіб.

У ЗВ'ЯЗКУ З ВИПРАВДАННЯМ О. Джей. Симпсона газета „Московскій Комсомолєц" остерігає: „Найсимпатичніший вбивця Америки — на волі. З тими чорними американські імперіялісти ще матимуть клопотів. Але все ж таки хто вбивця? Сукупність доказів не залишає сумнівів, що ним є Симпсон. Якби він не був відомим і багатим, процес зайняв би декілька днів і закінчився б дожиттєвим ув'язненням або навіть вищою мірою. І звичайно, вирішальну ролю відіграв колір шкіри звинуваченого. Якщо чорний, значить його навмисне прагнуть скривдити погані білі. У теперішній Америці, з її перебільшеною шаною до національних меншин і до всякого соціяльного і культурного відхилення від норми, білим все частіше треба доводити, що вони „не верблюди", що вони вже стали кращими і покаялись за гріхи предків, які колись пригнічували чорних на бавовняних плянтаціях. З такою тенденцією країна може не дожити до свого 250-річчя, розпавшись на мононетнічні регіони, на потіху нашим російським патріотам".

Ювілейний з'їзд українських перемиських гімназистів у Львові

Ми не раз читали в пресі про з'їзди-зустрічі колишніх мешканців Перемишля, яких доля розкинула по всіх кутках земної кулі, а найбільше до Злучених Стейтів Америки та Канади. З'їзди ці були організовані землячтвом „Перемищина". Прибували тоді колишні учні перемиських шкіл, студенти і професори українських гімназій, щоб після довгих років воєнних переживань та злиднів еміґрації, зустрітися знов зі своїми земляками й друзями з молодих літ.

І ось нарешті — вістка про ювілейний з'їзд українських перемиських гімназистів 1895-95 у Львові! Вперше з'їзд, який має відбутися на рідних землях, у нашій вільній, незалежній Україні! Затремтіло серце кожного з нас, у всіх нагло збудилося бажання й мрія туди поїхати. Але не всі вже могли їхати в так далеку дорогу, і хоч тільки горстка нас із діяспори прилетіла до Львова, число учасників цього львівського з'їзду перевищило всі попередні зустрічі. За даними з реєстрації з'їзду зголошених було 293 особи, в тому числі зі Львова 51, із заграниці 36 і 206 з різних місцевостей України. Були це не лише гімназисти, а й дехто з їхніх родин та гості.

Як знаємо, цього року минає 100 літ від відкриття першої української чоловічої гімназії й українського дівочого інституту в Перемишлі. Ця гімназія була двигуном національної свідомости Надсяння і відіграла велику історичну ролю у вихованні української еліти, в культурних, економічних і політичних перетвореннях не тільки Перемишля, але всієї Галичини. „Сотні колишніх вихованців обох гімназій, — пише проф. Ірина Шостаковська, — перейшли через тюрми Польщі, гестапо й НКВД, через Березу Картузьку, Освєнцім, Саксенгавзен, Равенсбрук, Явожно, концтабори Сибіру, Казахстану, Воркути і Магадану. Багато з них було розстріляно, жорстоко помордовано і до сьогодні їх могили залишаються невідомі".

Цьогорічний з'їзд проходив під знаком святкування 100-літнього ювілею. Ініціятива й переведення в життя цього сміливого задуму належить львівському Товариству „Надсяння", головою якого є енергійний і повний ентузіязму доц. Володимир Середа. Організаційний комітет очолила проф. Ірина Шостаковська при співпраці організацій: *Об'єднання Українців у Польщі*, Відділ Перемишль, Товариство „Український Народний Дім" у Перемишлі, Українське вчительське товариство у Польщі, Початкова школа ім. М. Шашкевича в Перемишлі, Земляцтво „Перемищина" Канади і ЗСА.

З'їзд відкрився 29-го серпня в Актовій залі львівського університету. Після вступного слова проф. Ірина Шостаковська попросила до дальшого ведення з'їзду доц. В. Середу. О. Іван Біланич з Канади перевів молитву й усі присутні заспівали „Отче наш". Відтак виступили з привітами представники організацій. Після короткої перерви приступлено до ювілейної конференції, в якій з доповідями виступили: проф. І. Шостаковська — про ролю українського дівочого Інституту в розвитку освіти й культури Галичини; проф. Степан Заброварний — про боротьбу українців у Польщі за відкриття українських шкіл; проф. Любомира Мелех-Яросевич — про впливи Перемишля на розвиток музичної культури Галичини; дир. Юліян Бак – про українське шкільництво, а зокрема про школу ім. М. Шашкевича в Перемишлі; мгр Михайло Козак — про розвиток українських шкіл на заході Польщі.

Після конференції присутні вирушили до пам'ятника Шевченкові та І. Франку, де поклали квіти і зробили спільну знимку. Увечері в тій же залі відбувся концерт, ведучою якого була проф. Любомира Мелех-Яросевич, а виконавцями визначні солісти Львівської Опери: Наталія Романюк, Марія Галій і Степан Степан. На такому ж мистецькому рівні були й деклямації Богдана Козака та Олександра Ленишина, артистів Театру ім. Заньковецької. Доповнили програму концерту своїм вдалим виступом двоє талановитих дітей: Іванка Гузар (скрипка) і Володимир Сологуб (деклямація).

Наступного дня вранці учасники вислухали Архиєрейську Службу Божу в соборі св. Юра, а після цього відвідали крипти з тлінними останками Митрополитів Сильвестра Сембратовича, Андрея Шептицького і Кардинала Йосифа Сліпого. Відтак автобусами повезено охочих оглянути Національний музей або Личаківський цвинтар (до вибору). Увечері, о год. 7-ій, у залі Львівської політехніки відбулося підсумкове засідання і спільна вечеря. Тут учасники одержали також пам'яткові Ювілейні книжки „Українська Державна Чоловіча Гімназія у Перемишлі" та „Український Інститут для Дівчат у Перемишлі". (Для інформації зацікавленим, ці книжки можна буде купити, коли надійдуть до Земляцтва „Перемищина" за кілька тижнів. Тоді прошу звертатися на адресу: Association "Peremyschyna" c/o J. Stech. 709-65 Southport Str., Toronto, Ont. M6S 3N6; tel.: (416) 766-9264. У четвер, 31-го серпня, учасники вирушили 4-ма автобусами в напрямі українсько-польської границі — до Перемишля, де продовжувалися ювілейні святкування за нашою участю у відкритті шкільного року в школі ім. М. Шашкевича та відкритті 1-ої кляси гімназії для випускників Шашкевичівки. В наміренні дітей і рівночасно Ювілейного з'їзду відправив св. Літургію перемиський Єпископ Іван Мартиняк у співслуженні о. Івана Біланича. Теперішню свою церкву українці дістали в заміну за свою колишню катедру. Вона гарно відновлена, є вже лавки, чудово співає хор під дир. Володимира Пайташа. Приємно дивитись на великий гурт святочно одягнених школярів у церкві, які під проводом учителів співають і моляться разом зі старшими. Після святої літургії автобуси повезли охочих на головний цвинтар, де на могилах професорів українських гімназій відправлено панахиди. А ввечері всіх запрошено на концерт і товариську зустріч.

Ведучий програмою Юліян Бак, директор школи ім. М. Шашкевича, відкрив святкування відчитанням привітів, між ними телеграму від Президента Кучми з нагоди відкриття 1-ої гімназійної кляси. Виступили з коротким словом деякі представники українських організацій та два репрезентанти польського уряду.

Незабутнім для глядачів залишилися виступи ансамблю бандуристок, соліста „Журавлів" Ярослава Юрчака та хорові точки під дир. Павла Любовича, що своєю інтерпретацією церковного і світського репертуару дорівнювали найкращим колективам. Накінець відспівано „Ще не вмерла Україна" і всіх гостей зі Львова запрошено на вечерю, яку приготували пані з Союзу Українок. За це належиться їм щира подяка, як рівнож Андрієві Чорному, голові Об'єднання українців у Польщі, відділ Перемишль, за його великий вклад у підготову до цієї імпрези.

На останній день з'їзду перемиські організатори заплянували групову екскурсію автобусами до околичних місцевостей, а саме: Уйковичі — монастир оо. Студитів, Малковичі — збірна могила замордованих поляками мешканців села, Млини — могила о. М. Вербицького, Ярослав — гарно відремонтована церква з чудотворною іконою Матері Божої. У селі Хотинець нас прийняли з правдивою українською гостинністю пані-господині у великій залі з застеленими столами й смачним обідом. До столів подавали дівчата в оригінальній чернівецькій ноші.

Під час цих двох днів у Перемишлі знайшовся також вільний час, щоб трохи походити собі вулицями, пригадати давні будинки й споруди, поглянути з сумом на нашу колишню катедру св. Івана та постояти біля церкви на Засянні. Багато змінився Перемишль — тут і там нові, незнані нам будинки, а кругом багато зелені і дерев, яких за наших часів не було. Ріка Сян зменшилася.

Підсумовуючи події чотирьох днів з'їзду, пережитих у гурті давніх знайомих, можна сміло сказати, що з'їзд залишив усім учасникам найкращі враження та незабутній спомин на „тихий вечір" нашого життя. Ми вдячні львівським і перемиським організаторам за всю працю, якою причинилися до успіху так небуденної імпрези. Щире вам спасибі!

Іванна Кушпета

Син веселої України

Микола Савчук — син веселої України. Тієї України, яка упродовж століть сміялася своїми жартівливими піснями й коломийками, інтермедіями й народними усмішками. Тієї України, яка попри свій поневільний стан дала світові Степана Руданського і Юрія Шкрумеляка, яка по всій планеті чарувала українців гумором Остапа Вишні й Едварда Козака, Павла Глазового й Миколи Понеділка.

Село Миколине горнеться до Гуцульщини і зветься Великим Ключевом, що належить до Коломийського району Івано-Франківської области. Там в сільській родині й народився він 1959 року. Звідси пролягли його шляхи до Львівського Університету й журналістики. З 1987 року — газетяр, тепер уже відомий в Україні публіцист, що працює кореспондентом української газети „Молодь України". Живе в Коломиї. Видав п'ять книжок. Частину свого життя присвячує краєзнавству та громадській праці.

М. Савчук
(св. Я. Проців)

Однак найбільше в Україні люблять і знають Миколу Савчука як гумориста. Коломийський сміх ось уже кілька літ захоплює читацьку, слухацьку й глядацьку аудиторії. Його виступи на телевізії й радіомовленні, публікації в багатьох українських часописах, а також в періодиці закордонних українців, запам'ятуються людьми. А книжки Савчукового гумору „Хи-хи, Ха-ха" та „Як ми були в одному союзі" стали бібліографічною рідкістю.

Микола Савчук створив три концертові програми, в яких співає свої жартівливі пісні та неперевершені коломийки. Практично, молодий сміхун відродив їх. Гуморески Миколи Савчука, писані гуцульським діялектом, виконують заслужений артист України Петро Бенюк та багато інших професійних та самодіяльних майстрів слова. Особливо популярні в Україні його пісні „Співання про кохання" та „Ой ти, любко моя, з Коломиї", які линуть, як з концертних сцен, так і з весільних помостів.

Голос коломийського гумориста лунав в документальних і художніх фільмах. У славному місті над Прутом він видає сатирично-гумористичну газету „Патилько".

Окремо стоять його політичні гумор і сатира, в яких М. Савчук обстоює незалежність України, вказує на наші національні недоліки, сміється з ненависників нашої держави. Його розповіді Пилипа Задиганого з-під Коломиї викликають широкий розголос серед читачів України.

За блискучі гумористичні твори М. Савчукові призначено звання лавреата першого українського фестивалю гумору та сатири (Київ 1992 рік), він став переможцем Прикарпатського фестивалю гумору та сатири (Тлумач 1993 рік). З успіхом він виступав перед українською громадою Великобританії (1994-95 рік). Його унікальний талант, його веселе змістовне й глибоке слово, його милі співаночки яскраво зоріють над нашою Україною і над краями, в яких живуть українці.

Микола Романків,
Коломия-Ню Йорк

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ТЕКЛЯ СПЛАВНИК член УНС Відд. 163-го Т-ва „Єдність" в Філядельфії, Па. померла 30-го травня 1995 року на 72-му році життя. Нар. 1922 року в селі Накваш, повіт Броди, Зах. Україна. Членом УНС стала 1987 року. Залишила у смутку мужа Андрія, дочку Наталку з родиною, і Марію з родиною, синів Івана і Василя з родинами і сина Петра, 5 внуків і дальшу родину в ЗСА і в Україні. Похорон відбувся 2-го червня 1995 року на цвинтарі св. Марії на Факс Чейсі у Філядельфії, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Теодор Дуда, секр.

АНТІН СТОЧАНСЬКИЙ член УНС Відд. 379-го Т-ва ім. св. Юрія в Чикаґо, Ілл. помер 21-го травня 1995 року на 70-му році життя. Нар. 1924 року в Україні. Членом УНС став 1950 року. Залишив у смутку дружину Марію, дітей — Михайла, Ірену та Ярослава. Похорон відбувся 23-го травня 1995 року на цв. св. о. Миколая в Чикаґо, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

Мирон Лущак, секр.

ВАСИЛЬ ЧАВЛЮК член УНС Відділу 219-го в Нюарку, Н.Дж. помер 9-го липня 1995 року на 82-му році життя. Нар. 29-го березня 1913 року в Котесвилл, Па. Членом УНС став 1941 року. Залишив у смутку дружину Марію. Похорон відбувся на цвинтарі Голлівуд Меморіял Парк в Юніон, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Р. Лапичак, секр.

СТЕПАН ДОМАРЕЦЬКИЙ член УНС Відд. 170-го Т-ва „Українська Січ" в Джерзі Сити, Н.Дж. помер 8-го серпня 1995 року на 80-му році життя. Нар. 9-го вересня 1914 року в Струтині, Золочів, Україна. Членом УНС став 1949 року. Залишив у смутку дружину Наталію, сина Мирона з дружиною Катрусею, 3-оє внуків — Марію з мужем, Адріяном і Рому. Похорон відбувся 11-го серпня 1995 року на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Володимир Білик, секр.

РАССЕЛ Р. ОЗЕМОК член УНС Відд. 96-го в Пітсбурґу, Па. помер 16-го червня 1995 року на 70-му році життя. Нар. 9-го червня 1925 року в Пітсбурґу, Па. Залишив у смутку дружину Леону, сина Вілліяма, внуків Стефанію, Леандру і Сієрру. Похорон відбувся 19-го червня 1995 року на цвинтарі св. Михаїла в Пітсбурґу, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Микола Дяківський, секр.

АННА ПАЛКО член УНС Відд. 235-го в Росфорд, Огайо померла 12-го квітня 1995 року на 80-му році життя. Нар. 13-го липня 1914 року в Огайо. Членом УНС стала 1933 року. Залишила у смутку дочок Ребекку і Варвару і сина Ричарда. Похорон відбувся в криматорії.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ІРЕНА ЗАГУМЕННА член УНС Відд. 25-го в Джерзі Ситі, Н.Дж. померла 29-го травня 1995 року на 81-му році життя. Нар. 21-го лютого 1914 року в Україні. Членом УНС стала 1976 року. Залишила у смутку мужа Федора, дочок Евгенію Бабенко Клюфас, Надію Закамарок і Катерину Стецюк; сина Едварда, 1Ѣ внуків і 8 правнуків. Похорон відбувся 1-го червня 1995 року на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

М. Савчак, секр.

ТЕКЛЯ СПЛАВНИК член УНС Відд. 10-го Т-во Українських Евангелистів у Філядельфії, Па. померла 30-го травня 1995 року на 72-му році життя. Нар. 1922 року в селі Накваша, пов. Броди, Україна. Членом УНС стала 1967 року. Залишила у смутку чоловіка Андрія, 6-ро дітей та 7 внуків. Похорон відбувся 2-го червня 1995 року на цвинтарі св. Марії у Філядельфії, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

МАРІЯ ПАШКОВСЬКА член УНС Відд. 360-го Т-ва „Пласт" в Баффало, Н.Й. померла 5-го червня 1995 року на 81-му році життя. Нар. 1914 року в Таданях, повіт Камінка Струмилова, Україна. Членом УНС стала 1961 року. Залишила у смутку мужа Богдана, Ліду Костинюк з мужем Григорієм, Юрка з дружиною Марійкою, внуків Христину, Ліду і Данила та ближчу і дальшу родину в Україні, ЗСА і Канаді. Похорон відбувся 9-го червня 1995 року на цвинтарі св. Матея у Вест Сенека, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Осип Гаврилюк, секр.

МАРІЯ БОЯРСЬКА член УНС Відд. 76-го Т-ва ім. св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н.Дж. померла 13-го червня 1995 року на 83-му році життя. Нар. 1912 року в селі Заланів Малий, повіт Рогатин, Україна. Членом УНС стала 1963 року. Залишила у смутку мужа Володимира, сина Стефана Білоуса з дружиною Лин і внуків Сенді і Трейсі, а в Україні сестру Теклю. Похорон відбувся 17-го червня 1995 року на Pequest Union Cemetery in Great Meadows, N.J.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

СТЕФАН РОМАНКІВ член УНС Відд. 277-го Т-ва ім. св. Івана в Гартфорді, Конн. помер 21-го квітня 1995 року на 93-му році життя. Нар. 1902 року в селі Олліїв, Україна. Членом УНС став 1952 року. Залишив у смутку сина Петра, шість внуків і п'ять правнуків та сестру Марію. Похорон відбувся на цвинтарі св. Михаїла в Ґлестонбурґу, Конн.

Вічна Йому Пам'ять!

Осип Гладун, секр.

ЮЛІЯ ГОФМАН член УНС Відд. 147-го Т-ва ім. св. Михаїла в Аллентавні, Па. померла 24-го березня 1995 року на 75-му році життя. Нар. 20-го лютого 1920 року. Членом УНС стала в 1938 році. Залишила у смутку мужа Франца, сестру Джоен Ашлі, брата Данила Чудика, племінників і племінниць. Похований в Sautheastern Crematory, Clearwater, Florida.

Вічна Їй Пам'ять!

Дженіс Мілінічик, секр.

НИКОЛА ЯЦЕК член УНС Відд. 156-го Т-ва ім. Тараса Шевченка в Брукгейвен, Па. помер 21-го червня 1995 року на 81-му році життя. Нар. 1914 року в Честері, Па. Членом УНС став 1939 року. Залишив у смутку дружину Еву, дочку Дороту Матуліс, сестер Анну Ничку, Софію Марію і Катерину Яцек всі в Україні, племінницю і двох племінників. Похорон відбувся 27-го червня 1995 року на Lawn Croft Cemetery in Linwood, Pa.

Вічна Йому Пам'ять!

Михайло Новак, секр.

ВАРВАРА КРУГЛЯК член УНС Відд. 234-го Т-ва „Запорозька Січ" в Елизабет, Н.Дж. померла 30-го травня 1995 року на 85-му році життя. Нар. 1909 року. Членом УНС стала 1931 року. Залишила у смутку сина Івана і Анну Ґестрінґ. Похорон відбувся на укр. кат. цвинтарі Святого Духа в Ґемптонбурґу, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

Д-р Б. З. ГОРДИНСЬКИЙ член УНС Відд. 14-го Т-ва „Чорноморська Січ" в Нюарку, Н.Дж. помер 20-го квітня 1995 року на 84-му році життя. Нар. 19-го лютого 1911 року в Україні. Членом УНС став 1948 року. Залишив у смутку дружину Ірену, синів Ярослава і Володимира, дочку Марію Крамарчук з родиною, 7-ро внуків і сестру Дарію Каранович. Похорон відбувся 25-го квітня 1995 року на Holy Cross Cath. Cemetery in Drake, ND.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Отрок, секр.

АНДРІЙ КОКОШКА член УНС Відд. 161-го Т-ва ім. св. Василія в Ембридж, Па. помер 17-го червня 1995 року на 80-му році життя. Нар. 8-го квітня 1915 року в Наяґра Фоллс, Н.Й. Членом УНС став 1954 року. Залишив у смутку дружину Анну і брата Івана. Похорон відбувся 21-го червня 1995 року на цвинтарі свв. Петра і Павла в Економі Боров, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ІВАН СТРІЛКА член УНС Відд. 230-го Т-ва ім. Іван Хрестителя в Янґставні, Огайо помер 1-го травня 1995 року на 80-му році життя. Нар. 21-го квітня 1915 року в Україні. Членом УНС став 1951 року. Залишив у смутку дружину Марію, а також брата і 3 сестри в Україні. Похорон відбувся 5-го травня 1995 року на цвинтарі „Кальварія" в Янґставні, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!

Аннабелля Боровицька, секр.

МИКОЛА ДОБРОДІЙ член УНС Відд. 55-го Т-ва ім. св. Михаїла в Балтіморі, Мд. помер 12-го червня 1995 року на 67-му році життя. Нар. 25-го березня 1928 року в Україні. Членом УНС став 1948 року. Залишив у смутку дружину Софію, сина Миколу мол. і Стефана з родинами. Похорон відбувся 17-го червня 1995 року на православному цвинтарі св. Андрія в Балтиморі, Мд.

Вічна Йому Пам'ять!

Маріянна Ціздин, секр.